

LBRIS

We know
books

ROBERT LOUIS STEVENSON

A KINCSES SZIGET

FORDÍTOTTA
KIRÁLY GYÖRGY

Editura **KEDVENC** Kiadó
Székelyudvarhely 2025
ISBN:978-606-9633-38-0

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVENSON, ROBERT LOUIS

A kincses sziget / Robert Louis Stevenson ; fordította: Király György. - Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2025
ISBN 978-606-9633-38-0

I. Király, György (trad.)

Tartalom

ELSŐ RÉSZ.

A vén kalóz.

ELSŐ FEJEZET.

A vén tengeri medve a »Benbow Admirális«-ban.

MÁSODIK FEJEZET.

A Fekete Kutya megjelenik és eltűnik.

HARMADIK FEJEZET.

A fekete folt.

NEGYEDIK FEJEZET.

A matróz-láda.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A vak koldus vége.

HATODIK FEJEZET.

A kapitány iratai.

MÁSODIK RÉSZ.

A hajószakács.

HETEDIK FEJEZET.

Bristolba megyünk.

NYOLCADIK FEJEZET.

A »Messzelátóhoz« címzett korcsmában.

KILENCEDIK FEJEZET.

Puskapor és fegyverek.

TIZEDIK FEJEZET.

Úton.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Mit hallottam az almáshordóban?

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Haditanács.

HARMADIK RÉSZ.

Kalandjaim a parton.

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Hogyan kezdődtek a kalandok?

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Az első csapás.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

A szigetlakó.

NEGYEDIK RÉSZ.

A gerendavár.

TIZENHATODIK FEJEZET.

A doktor folytatja az elbeszélést: hogyan hagyták el a hajót.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

A doktor folytatja az elbeszélést: a ladik utolsó útja.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.

A doktor folytatja az elbeszélést: az első nap harca véget ér.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.

Hawkins Jim újra fölveszi az elbeszélés fonalát:

a gerendaház megszállói.

HUSZADIK FEJEZET.

Silver követsége.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET.

Az ostrom.

ÖTÖDIK RÉSZ.

Az én tengeri kalandom.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.

Hogyan kezdődött az én tengeri kalandom?

HUSZONHARMADIK FEJEZET.

Az apályban.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.

Utazás a lélekvesztőben.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.

Bevonom a kalózlöbögőt.

HUSZONHATODIK FEJEZET.

Hands Izrael.

HUSZONHETEDIK FEJEZET.

»Ezüstpénz.«

HATODIK RÉSZ.

Silver kapitány.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET.

Az ellenség táborában.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET.

Megint a fekete folt.

HARMINCADIK FEJEZET.

Becsületszóra.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET.

A kincskeresők. – Flint kapitány útmutatója.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET.

A kincskeresők. – Hang a fák között.

HARMINCHARMADIK FEJEZET.

Az egyik főkolompos halála.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET.

És az utolsó.

ELSŐ RÉSZ.

A vén kalóz.

Trelawney lovag, Livesey doktor és a többi urak gyakran kértek, hogy írjam le részletesen a Kincses Sziget történetét, elejétől végig, semmit el nem hallgatva, csupán a sziget fekvését, ezt is csak azért, mert maradt még ott utánunk egy kevés a kincsből. Azért hát tollat ragadok, az Úrnak ezerhétszázegynéhányadik esztendejében, és visszamegyek arra az időre, amikor még édesapám a »Benbow Admirális«-hoz címzett korcsma tulajdonosa volt és a barnaképű öreg tengerész, a kardvágással az arcán, először ütötte föl szállását a mi födelünk alatt.

Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna, amikor fáradtan betért a korcsma ajtaján, s a matróládáját egy talicskán tolták utána. Magas, erős, nehézkes, barnaképű ember volt, kátrányos varkocsa ott táncolt a vállai körül, piszkos kék kabátja fölött, sebhelyes, durva kezein csorba, fekete körmök voltak, a kardvágás az egyik orcáján szennyes, fakó, fehér színben futott végig. Emlékszem, amint körülnézett az öböl partján és közben magában fütyörészett, majd rágyújtott a régi matrónótára, amelyet azóta annyiszor hallottam tőle:

Tízen a halott ládáján -

Yo-ho-hó, meg egy üveg rum!

magas, öreg, reszkető hangon, melyet mintha a horgonycölöp nyirkosához hangoltak volna. Aztán megzörgette az ajtót egy kis bunkóval, melyet magával hordott, és amikor az édesapám eléje ment, nyers hangon egy pohár rumot rendelt. Odatették eléje az italt, melyet lassan iszogatni kezdett, inyenc módra kóstolgatva az ízét, és egyre maga körül tekintgetve, hol ki a szirtekre, hol föl a korcsmacégerre.

– Tetszik nekem ez az öböl – mondotta végül – és jó helyen fekszik ez a pálinkásbolt. Sok a vendége, gazda?

Az édesapám azt felelte, hogy sajnos, nagyon kevesen szoktak hozzá betérni.

– Akkor hát –, jelentette ki az öreg – ez a nekem való kuckó. Hej, ide, pajtás, kiáltott rá a talicskás emberre – hozza be és vigye föl a ládámat! Megszállok itt egy kis időre – tette hozzá. Én bizony egyszerű ember vagyok, egy kis rum, szalonna, tojás, ennyi az egész, amire szükségem van, meg az a szirtfok ottan, ahonnan a hajók járását figyelhetem. Hogy minek szólítsanak engem? Hát nem bánom, szólítsanak kapitánynak! Oh, már látom, mi a baj, ihol ni! – s azzal odahajított elénk egypár darab aranyat. – Ha a végére jár majd a pénz, akkor szóljanak! – mondotta s olyan büszkén nézett ránk, akár egy kommandáns.

És valóban, bármily kopottas volt a ruhája és bármilyen faragatlanul beszélt, nem látszott közönséges matrónak, inkább valami kormányosnak vagy hajótulajdonosnak, aki megszokta, hogy odavágyjon és hogy megfogadják a szavát. A talicskás ember azt mesélte, hogy aznap reggel érkezett meg a delizsáncon a »György király« előtt, ott az után érdeklődött, hogy milyenek a korcsmák a part mentében, és mikor a mienket – amint remélem – dícsérték neki és elmondták, milyen elhagyatott helyen áll, ezt választotta ki magának szállásul. Ennyi az egész, amit vendégünk felől megtudhattunk.

Rendesen nagyon hallgatag embernek mutatkozott. Naphosszat az öböl partján ödögött, vagy a szirtek között, egy sárgaréz messzelátóval a kezében, esténként meglepedett a vendégszoba sarkában, közel a tűzhöz és itta az erős groggot. Legtöbbször még akkor sem eredt szóba senkivel, ha megszólították, csupán hirtelenül, büszkén fölnézett néha és akkorát prüszkölt az orrán keresztül, mint egy ködkürt. Mi, meg a kevés vendég, aki házunknál megfordult, hamar megtanultuk, hogy jó az öreget nyugton hagyni. Minden este, mikor hazatért a kóborlásai után, megkérdezte, vajjon nem haladt-e erre valami tengerjáró ember? Először azt hittük, hogy azért kérdezősködik, mert egy magafajtájú embernek a társaságára vágyik; de végül beláttuk, hogy inkább el akarja kerülni az ilyesmit. Valahányszor egy tengerész benézett a »Benbow Admirális«-ba (ami hébe-hóba megtörtént, ha az illető épen a tengerpart mentén igyekezett Bristol felé), az öreg előbb

bekukkantott az ajtó függönye mögül, csak aztán lépett be a szobába; ilyenkor biztosak lehetünk, hogy esőndes lesz, mint az egér. Énelőttem legalább nem volt titok a dolog, sőt némiképen osztályosa voltam aggodalmainak. Egy napon félrevont és ígért nekem minden hónap elsején egy ezüsthatos, ha jól kimeresztem a szememet; és mihelyt észrevennék »egy féllábú tengerjáró embert«, abban a pillanatban értesítem őt róla. Gyakran, mikor elérkezett a hónap elseje és én követeltem tőle a béremet, csupán nagyot prüszkölt rám az orrán keresztül és majd lesujtott a tekintetével; de nem telt belé egy hét és meggondolta a dolgot, kezembe nyomta az ezüsthatos és ismét a lelkemre kötötte, hogy jól kimeresztem a szememet »a féllábú tengerjáró ember után«.

Talán el sem kell mondanom, hogy ez a féllábú még az álmaimban sem hagyott békét. Viharos éjszakákon, ha a szél mind a négy sarkában megrázta a házat és a hullámtorlás hangosan üvöltött a part mentében meg a szirtek körül, ezer formában, ezer ördögi ábrázattal táncolt előttem. Hol térdben volt elvágva a lába, hol csípőben; majd valami szörnyszülöttnek látszott, aki csupán egy lábbal jött a világra és az is a teste közepéből nőtt ki. Valóságos lidércnyomást éreztem, ha ugrálni láttam, és futni utánam és hajszozni árkon-bokron keresztül. Alapjában véve drágán fizettem meg a havi ezüsthatosomat, ezekért a szörnyű látomásokért.

Bár a féllábú tengerjáró ember ennyire megrémített, sokkal kevésbé féltém magától a kapitánytól, mint akárki más, aki elébe került. Voltak esték, hogy sokkal több groggot hajtott föl, mint amennyit a feje megbírt; ilyenkor ott üldögélt és énekelte azokat az istentelen, régi, vad matrónótákat, ügyet sem véve senkire. Néha azonban groggot hozott az egész társaságnak és arra kényszerítette a remegő embereket, hogy meghallgassák a történeteit, vagy kórusban kövessék az énekét. Néha szinte megrendült a ház a sok »Yo-ho-hó, meg egy üveg rum!«-tól. Az összes jelenlevők az életükért reszkettek és versenyt üvöltöttek egymással. Ha ilyenkor rájött a bolond óra, nem lehetett elviselni a társaságát. Majd az asztalra csapott a tenyerével és esőndet parancsolt,

majd szenvedélyes haragra lobbant, ha valaki kérdést intézett hozzá, máskor meg azért volt dühös, ha nem kérdeztek tőle semmit és azt hitte, hogy az emberek nem hallgatják figyelemmel az elbeszéléseit. A világerő sem engedte volna meg, hogy valaki elhagyja a korcsmát addig, amíg a sok italtól el nem nyomta őt az álom és föl nem botorkált a szobájába.

De legjobban a történeteivel rémítette meg az embereket. Borzalmas történeteket tudott: akasztásokról és vesszőfutasokról és tengeri viharokról és a Tortuga-szigetről¹ és mindenféle gaztettekről és elátkozott helyekről a spanyol tengeren. Saját szavai után ítélve, az életét a leghitványabb emberek között tölthette, akiket az Úristen valaha megtört a tengeren, és az a mód, ahogyan el tudta mondani ezeket a történeteket, a mi együgyű népségünket még jobban megijesztette, mint azok a gaztettek, melyeket elmesélt. Édesapám folyton sopánkodott, hogy tönkre fogja tenni az ő korcsmáját, mert az embereknek nem lesz többé kedvük betérni olyan helyre, ahol egy ilyen zsarnok erőszakosságának vannak állandóan kitéve, utána meg fogvacogva térnek haza az ágyukba. A valóságban azonban az öreg tengerész jelenléte csak hasznot hozott a konyhánkra. Az emberek szepegtek ugyan tőle, de később megszokták a mulatságot; az egyhangú vidéki életben jól esett nekik ez a kis izgalom. Sőt egypár fiatalember határozottan a bámulói közé tartozott. Úgy beszéltek róla, mint egy »igazi vén tengeri medvéről« és »hamisítatlan sósheringről!«; ehhez hasonló neveket adtak neki és azt mondták, hogy az ilyen emberek teszik félelmetessé a tengeren az angol nevét.

Valahogyan azonban mégis ő volt az oka, hogy tönkrejutottunk. Mert elteltt hét hét után, majd hónap hónap után és még mindig a nyakunkon ült, úgyhogy a pénz már régen a végére járt, apámnak meg alig volt mersze, hogy többet követeljen tőle. Ha szóba hozta előtte a dolgot, az öreg olyan hangosan kezdett prüszkölni az orrán keresztül, hogy üvöltésnek is beillett volna, és az apám sietve kotródott ki előle

¹ Haitihez tartozó sziget. Kalózfészek a XVIII. században. (Ford.)

a szobából. Láttam, mint törölte a kezét egy ilyen letorkolás után, és még vagyok győződve róla, hogy az állandó gond és rettegés, amelyben élt, nagyban hozzájárult ahhoz, hogy korai és szerencsétlen halálát siettesse.

Az egész idő alatt, amíg a kapitány nálunk lakott, semmiféle változás nem történt a ruházatán, kivéve hogy egyszer néhány pár harisnyát vásárolt egy házalótól. Mikor egy helyütt leesett a kalapján a karima, úgy hagyta lógni azontúl, bár szeles időben igen kényelmetlen lehetett. Emlékszem a kabátjának külsejére, melyet maga foltozott meg fönn a szobájában és végül nem volt rajta más, mint folt hátán folt. Levelet sohasem írt, nem is kapott, és más emberrel mint a szomszédokkal, szóba sem állt, ezekkel is legtöbbször csak akkor, ha berúgott a rumtól. A nagy matróziádát senki sem látta közülünk soha nyitva.

Csak egyszer támadt valami kellemetlensége és ez a vége felé történt, mikor szegény apámon már annyira erőt vett a betegség, hogy közeledett a halálához. Livesey doktor késő délután érkezett, hogy megnézzé a betegét, aztán egy kis vacsorát rendelt az édesanyámnál, majd belépett a vendégszobába, hogy elszíjja a pipáját, míg a lovát lehozták a tanyáról, mert nekünk nem volt istállónk a »Benbow Admirális«-ban. Ott voltam a sarkában és emlékszem, megfigyeltem az ellentétet: egyfelől a tiszta, mosoiygó arcú orvos hófehér, hajporos parókájával, ragyogó, fekete szemével és kellemes modorával, másfelől a bárdolatlan környékbeli népség és főként az a mi maszatos, nehézkes, részeg, madárijesztő kalózunk, aki már akkor mélyen nézett a rumostiveg fenekére és karjával nekitehénkedett az asztalnak. Egyszerre csak rágyújtott – már tudniillik a kapitány – arra az örökös nótájára:

Tízen a halott ládáján -

Yo-ho-hó, meg egy üveg rum!

A többit meg elvitte a sátán -

Yo-ho-hó, meg egy üveg rum!

Először azt hittem, hogy »a halott ládája« ugyanaz a hatalmas úti láda, mely odafönt volt elhelyezve az elülső szobában és rossz álma-

imban gyakran összekeveredett azzal a féllábú tengerjáró emberrel. De azóta rég abbahagytuk, hogy valami különös jelentőséget tulajdonítsunk ennek a nótának. Ma este sem vetett rá ügyet senki, csak Livesey doktor, és amint észrevettem, nem valami kellemes benyomást tett rá, mert egy pillanatra haragosan fölpillantott, mielőtt beszédbe ereszkedett Taylорral, az öreg kertésszel, akinek egy új orvosságot ajánlott csúzos tagjaira. Közben a kapitány egyre jobban belemelegedett a saját muzsikájába, végre maga elé csapott a tenyerével az asztalra, ami annyit jelentett, hogy – csönd! A hangok egyszerre elnémultak, csak Livesey doktor beszélt tovább, tisztán és nyájasan, mint azelőtt, minden második szónál nagyot szippantva a pipájából. A kapitány egyideig rámeresztette a szemét, aztán megint lecsapott a tenyerével és még keményebben nézett az orvosra, majd kitört egy csúnya, aljas káromkodással:

– Csöndet ottan a földéltközön!

– Hozzám szólt az úr? – kérdezte a doktor. És mikor a gazficó egy újabb káromkodás kíséretében azt mondta, hogy igen, – akkor csak annyit mondok magának, hallja az úr, – folytatta a doktor – hogyha így issza tovább a rumot, akkor a világ hamar meg fog szabadulni egy ilyen hitvány frátertől, mint maga!

Az öreg irtózatosságra lobbant. Fölpattant, előrántotta és kinyitotta a matróbicskáját és hadonázni kezdett vele, azzal fenyegetve a doktort, hogy odaszögezi a falhoz.

De a doktornak meg sem rezdült a szempillája. Csak úgy a vállán keresztül beszélt vele, mint az előbb, ugyanazon a határozott hangon, kissé hangosabban ugyan, hogy az egész szoba meghallhassa, de azért tökéletes nyugalommal és komolysággal:

– Ha rögtön zsebre nem vágja azt a bicskát, akkor ígérem a becstletszavamra, hogy a legközelebbi esküdtszéki tárgyalás után lógni fog.

Egyideig szemme! méregették egymást, de a kapitány hamar beadta a derekát, eltette a fegyverét és visszatelepedett a helyére, morogva, mint egy megvert kutya.

– És most, hallja az úr, folytatta a doktor – amióta tudom, hogy egy ilyen fickó tartózkodik a járásomban, vegye tudomásul, hogy szemmel fogom tartani éjjel-nappal. Én nemcsak orvos vagyok, hanem tisztviselő is, és ha meg találnám hallani a legkisebb panaszt maga ellen, ha csak olyas gorombaságért, mint a ma esti, akkor gondom lesz rá, hogy lefüleljem és kitegyem innen a szűrét. Megértette?!

Nemsokára rá elővezették a doktor lovát, az fölült és elnyargalt. De a kapitány békében maradt aznap este és még sok napig azután.

MÁSODIK FEJEZET.

A Fekete Kutya megjelenik és eltűnik.

Nem sokkal azután bekövetkezett az első azok közül a titokzatos csemények közül, amelyek végül megszabadítottak bennünket a kapitány személyétől, de nem, amint látni fogjátok, az ügyeitől. Keserves, hideg téli idő volt, hosszú, kemény fagyokkal és erős viharokkal. Kezdetől fogva tisztában voltunk azzal, hogy szegény édesapám aligha fogja megémi a tavaszt. Egészsége napról-napra hanyatlott és rám meg édesanyámra hárult minden munka a korcsmában. S mivel elég dolgunk akadt, nem sokat törődtünk kellemetlen vendégünkkel.

Egy januári reggel történt, egy csípős, fagyos reggelen, kora hajnalban. A tengerből szürke volt a dértől, a hullámok fodrai gyengéden nyalogatták a köveket, a nap alacsonyan járt és alig érintve a dombok tetejét messze kisütött a nyílt tengerre. A kapitány a szokottnál korábban kelt föl és kiment a partra, kopott kék kabátja széles szárnyai alatt ide-oda lengett a spádéja, sárgaréz messzelátóját a hóna alá vette, kalapját hátracsapta a fején. Emlékszem, hogy a lehelete füstként szálldosott mögötte, amint elballagott és az utolsó hang, amit hallottam tőle, amikor befordult a nagy szikla mellett, valami hangos, méltatlankodó dörmögés volt, mintha a doktort még mindig nem tudta volna kiverni a fejéből.

Anyám éppen fönny foglalatoskodott az édesapám körül, én pedig reggelire terítettem a kapitány számára, mikor kinyílt a vendégszoba ajtaja és betoppant egy ember, akit sohasem láttam azelőtt. Sápadt, viaszarcú legény volt, balkezén két ujj hiányzott; és bár ő is spádét viselt, nem volt semmi harcias a külsején. Mindig nyitva tartottam a szememet, ha tengerészember került elém, akár egy, akár kétlábú, de emlékszem, hogy ez az egy kifogott az eszemen. Nem volt rajta semmi matróz-szerű, mégis valami tengerszag terjengett körülötte.

Megkérdeztem tőle, mivel lehetek a szolgálatára és ő egy pohár rumot rendelt. Éppen indultam kifelé a szobából az italért, mikor az ide-

gen leült az asztal szélére és intett, hogy lépjek közelebb. Megállottam ott, ahol voltam a szalvétával a kezemben.

– Gyere ide, fiacskám, mondotta, gyere közelebb hozzám! Közelebb léptem.

– Ez az asztal itt az én Bill pajtásom asztala? – kérdezte sanda pillantással.

Megmondtam neki, hogy nem ismerem az ő Bill pajtását, hanem hogy itt egy úr szokott ülni, aki a mi vendégünk s akit kapitánynak szólítunk.

– Nem bánom hát, mondotta, nevezzük Bill pajtást kapitánynak, ha úgy tetszik. Egy kardvágás van ez egyik orcáján és igen kellemes a modora az én Bill pajtásomnak, kivált ha be van rúgva. De hát mondjuk, ha úgy tetszik, hogy a ti kapitánytoknak egy kardvágás van az egyik orcáján – és mondjuk, nem bánom, hogy ez a jobbik pofája. Nos hát, ennyi az egész! Mondd meg hát, itt tanyázik-e ebben a házban az én Bill pajtásom?

Elmondtam neki, hogy épen kiment sétálni.

– Merre ment, fiacskám? Melyik úton indult el?

Megmutattam neki a sziklát és megmondtam, hogy merre szokott a kapitány visszatérni és hogy milyen időtájban, és még néhány más kérdésre is megfeleltem.

– Ah, mondotta, akkor hát az italnál is jobban megörül majd nekem az én Bill pajtásom.

De az arckifejezése ezeknél a szavaknál egyáltalában nem volt vidámnak mondható és nekem megvoltak az okaim rá, hogy azt higgyem, az idegen csalódní fog, föltéve, ha komolyan veszi, amit mondott. De hát ez nem az én dolgom, gondoltam és különben is, ki tudhatta, hogy mit kellett volna tennem. Az idegen egy darabig az ajtó körül ólalkodott benn a szobában, megvizsgálva minden zugot, mint a macska, mikor az egérre les. Egyszer kiléptem az ajtón az országútra, de ő rögtön visszahívott és mivel nem engedelmeskedtem olyan gyorsan, amint

szerette volna, borzasztóan eltorzult a viaszos ábrázata és visszaparan-csolt olyan káromkodás kíséretében, hogy ijedtemben ugrottam egyet. De alig hogy mellette voltam, megint visszakényszerítette magára előbbi modorát és félig hízelegve, félig gúnyosan a vállamra ütögetett, elmondta, hogy derék fiú vagyok és egészen az ő kedvére való.

– Nekem is van egy fiam, mondotta, úgy hasonlít reád, mintha egy lából faragtak volna benneteket, és ő az én szívem büszkesége. De ami a legelső a fiúknál, az a fegyelem, fiacskám – a fegyelem. Bezzeg, ha együtt hajóztál volna Bill pajtással, akkor sohasem várnád, míg kétszer szóljanak rád, – nem a! Ezt nem szenvedni a Bill pajtás és senki azok közül, akik egyszer vele hajóztak. De itt jön, ha igaz, az én Bill pajtásom, a messzelátóval a hóna alatt, az isten is megáldja a vén fejét, bizony ő az. De nézd csak, fiacskám, osonjunk vissza a vendégszobába és bujjunk el az ajtó mögött, majd egy kis meglepetést szerzünk Bill pajtásnak – az isten is megáldja az öreget, azt mondom.

Így szólt, azzal visszasompolygott velem a vendégszobába s elrejtett maga mögött a sarokban, úgyhogy mindkettőnket elfödött a nyitott ajtó. Nagyon féltém és csöppet sem éreztem magam kellemesen, azt gondolhatjátok, és még jobban megijedtem, mikor észrevettem, hogy az idegen maga is meg volt egy kissé szeppenve. Megtapogatta a kardja markolatát és meglazította a pengét hüvelyében és az egész idő alatt nagyokat nyelt, mintha valami a torkán akadt volna.

Végre a kapitány belépett, bevágta maga mögött az ajtót és nem nézve se jobbra, se balra, egyenesen keresztülment a szobán az asztala felé, ahol a reggeli várta.

– Bill, szólt az idegen erőltetett, kemény hangon, mellyel nagy hatást szeretett volna elérni.

A kapitány sarkon fordult és szembe nézett velünk. A barna szín el-tűnt az arcából és még az orra hegye is elkékült. Úgy nézett ránk, mint aki kísértetet lát vagy az ördöggel találkozik vagy még valami rosszabbal, ha ugyan van ilyen. És szavamra mondom, sajnáltam, hogy egy pillanat alatt ennyire megroskadt.